

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Sok? — Sok!

A festő mindenben festeni valót lát. Az orvos a gyógyítás, a bíró az igazságszolgáltatás terén tud tömérdek tenni valót. Vajjon nem így volt az Úr Jézus is? Őt a lelkek aratása foglalkoztatta s azért soknak látta az aratni valót. — Ismertem egy lelkészt, akinek a Biblia legfájóbb ígéje ez volt: „Az aratni való sok, de a munkás kevés.” „Uram, igaz ez még ma is? Itt vagyok évtizede már e gyülekezetben, kezemben a sarló s nem találtam egy aratásra váró lelket sem!” Bizonyos, hogy nagy területek találhatók az egyházi életben, belmisszióban, sőt a külmisszióban is, ahol mintha nem lenne igazolva az Úr Jézus Igéje. A munkás sok, de kéve alig látszik.

Ha a magvetésről lenne szó, arra valóban ki lehet terjeszteni ez Igét. A bevetni való sok, de a munkás kevés! Lelkek, akik Isten Igéje iránt fogékonyak, akik örömmel mennek bele az Úr Jézussal való megismerkedés első gyönyörűségeibe, bőven akadnak. Olyanok, akik látják, hogy nekik más életre volna szükségük, seregszám fehér- lenek ki városokból és falvakból. De hogy sokan várnának a sarlóra, hogy az ő régi életük gyökérzetéről lemetszessenek, ugyan ki tapasztalja? — És az Ur Igéjének mégis igaza van! Ahol sok a bevetni való, lehet-e ott az aratni való elenyésző csekély? Csak nekünk van itt megalázkodni valónk. Igen, sokan szeretnének aratók lenni, de a magvetés s főleg annak mellékműveletei, nem tudják tartósan foglal- koztatni a mi szívünket. Egyszerre aratni szeretnénk, holott még mag- vetésre sem készítettük el a talajt! Nincs bennünk az az odaadás, az a kitarítás, az az imával öntöző, szülő, dajkáló, hordozó szeretet, amelynek „Isten munkatársai”-ban meg kell lenni. Lám ezért kell első sorban nem aratandókat, hanem aratókat kérni! Aratókat, akik vállalják a többit is, az aratást megelőző, csendes munkát.

Az Úr Jézus szavában pedig ne kételkedjünk! Ő joggal beszélt a sok aratni valóról. Nem tárt-e fel bőven, özönével Igéjében min- dent, ami a lelkeket egész aratásig felérlelheti? Sőt még a sarlót is elkészítette! Avagy nincs-e a Keresztnek, mely felemeltetik, vonzó ereje? Ott a sarló éle, mely a régi élet gyökérzetétől megszabadít s felkaroló karja is, mely az új élet ölébe, az Atya karjaiba emel. Azért kedves aratásra váró testvérem, nyisd ki szemed, gyűljön fel újból szíved, az Úr fog aratni valót láttatni veled! Csak ne vond ki magad semmi alól! S ha a Szentlelket kéred munkatársadul, elborít az öröm, hogy mégis csak sok az aratni való. (Máté 9:37.) G. A.

Az elveszett juh.

A „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet f. é. jun. 28—30-i evangélizáló konferenciáján elhangzott előadás.

Egy elveszett juh nagyon szánalmas látvány. Még kedve szerint barangol, még jól érzi magát, még éli világát. De már is szánalmas látvány annak szemei előtt, aki tudja, hogy mi a folytatás s hogy a vég egy sötét szakadék. Maga a juh csak akkor érti meg helyzetét, mikor a meredek szélére kerül, visszatérni nem tud s a következő lépés egy nagy zuhanás. Maga a juh csak akkor érti meg helyzetét, ha leszáll az este. Haza kellene térnie, de nem találja aklát, s a nyájjal való közösségét. Oh nagyon sokáig nem tudhatja a juh, hogy mi történt vele, de ha kóborlása közben rábukkan a farkas s feltátja éhes torkát, akkor megérzi elveszett állapotát.

Mily sok dolognak kell történni az embernél is, míg felismeri a maga elveszett állapotát! Pedig mi mindnyájan ilyen elveszett juhok vagyunk. Eleitől fogva. Míg a világban jársz, elveszett juh vagy az Ur szemében.

Lehet-e ezen segíteni? A bozótban vergődő juh egész bizonyosan elpusztul magában. Kikerülhetetlen sorsát nem változtathatja meg egy másik juh-társ. Csak a pásztor! A pásztor is csak a legnagyobb fáradság, talán saját élete kockáztatása árán.

Igy volt és van ez az embernél. Rajta sem segíthet a társ, csak a pásztor. És — óh hála az Urnak, — egy ilyen Pásztor találkozott az ember számára a mennyben: a mennyet értünk elhagyó Ur Jézus Krisztusban! Ő keres bennünket. Megváltozhatik az elveszettek sorsa, örülhet a szánalmas állapotban levő juhocska;

van, aki utána jő, épen ő utána. És kimentí.

Ha valaki azt gondolja, hogy ő biztonságban van, annál elveszettebb. Ilyenek voltak a farizeusok, ilyenek mind azok, akiket e világ teljesen kielégít s nem hiszik, hogy van kárhózat és üdv, mely az ő önelégültségüknél sokkal igazabb, s százszor boldogítóbb.

De nincsenek-e olyanok, akik készen volnának elveszettnek vállalni állapotukat, mihelyst látnák, hogy van valaki, aki velük törődik, aki elveszettségükön segíteni tud? A földi életben alig találunk embert, akinek fáj az, ha szívünk szenved, lelkünk tévelyeg. Sőt, ha felébred benned egy szent nyugtalanság s félsz és remegsz lelked üdvé miatt, szeretetlen szívvel igyekeznek elterelni figyelmedet elveszett állapotodról s eszük ágába sem jut, hogy elvezessenek oda, hol gyógyulás van. Csak a jó Pásztor az, aki együtt érez igazán veled. Ő nem sajnál semmi fáradságot. Az elveszett után elmegy Ő a sötétbe, a szennybe, a legundokabb lebujaokba is és keresve, keres, hogy még mielőtt késő, haza szólítson. Nincs közöttünk senki, aki nem érezhette már, hogy Megváltója keresi? Mi más Ő, mint az emberek! Vagy te még nem tapasztaltad, mily részvétlene az emberek? Nem érezted, mintha fogházban volnál, melynek fala az emberek rideg szíve? Nincs senki, aki segélykérő kiáltásod hallaná s kimentene a végromlásból!

De a jó Pásztor nem olyan, mint az emberek. Elment az az emberét a legmélyebbre, mikor a kereszfán szenvedett. Nincs senki, aki megindult rajtunk, mint Ő. De Ő úgy megindult, hogy még akkor is megmentheti lelkünk, ha a bűnben már-már elégünk s csontjainkat az üszök folyton

marja. Nincs senki, aki el ne mondhatná, hogy betegségben, szenvedésben, csapásokban hozám jött az Úr s hívott, vitt: „Jőjj, én haza vezetlek!“

Az Úr mindenkire szól. Szólt a farizeusokhoz, de azok nem hallgattak szavára. Szól hozzánk is. Szíve fáj felettünk, mikor látja tévelygésünket. De az nem hallja meg hívó szavát, aki még „én“-jének rabszolgaságában van.

Hogy remeg az anya szíve, ha engedetlen gyermeke az utcára megy, a kocsik közé, a veszedelmekbe! Aggódva keresi alakját, figyeli lépteit, utána törtet, hogy visszahozza. Mégis mi ez ahhoz a remegéshez képest, amellyel remeg értünk a mi Pásztorunk!

Megérdemeljük-e ezt az Ő nagy szeretetét? Mi, akik megcsúfoltuk, bemocsokoltuk, káromoltuk az Ő szent nevét, megérdemeljük-e, hogy örvendezés legyen felettünk, ha vállaira vesz s haza vihet? Óh mily csodálatos, hogy valahányszor egy-egy ember elfogadja az Ő mentő kezét s Hozzá menekül, örvendezés van Isten angyalainak színe előtt!

Pár évvel ezelőtt hajóval utaztam a Dunán. Egyszer csak egy hulla úszott el mellettünk. Az utasok borzadva fogták be szemüket a nehéz látvány elől. A parttól többen vízbe vetették magukat, azt gondolták valami nagy fatönk úszik ott. Szerették volna megszerezni. De mikor közelebb értek, irtózáttal, sikoltva lökték el maguktól a hullát, sietve úsztak vissza a partra. A hullát semmire nem használhatták. Pedig valamikor ember volt.

Ez a hulla az elveszett ember! De az Úr szeretete nem lök el magától. Örvendező szívvel fogad, mert biztos révbe vihet. Csak engedd!

Mohr Henrik.

A BIBLIA KÖNYVEI

Ézsaiás könyve.

(3) A könyv menetével ezek után röviden végezhetünk. Az első öt fejezet ismerteti a súlyos lelki helyzetet, melyben Ézsaiás elhivatását kapja. A 6. fejezet hozza ez utóbbit, amely az egész Bibliában egyike a legcsudálatosabb és legtanulságosabb elhivatási történeteknek. 7—10 bemutatja Assziriát, mint Isten metszőkését, mellyel az ítéletet Júdán végrehajtja. 11—12 bejelenti az isteni Immánuel dicső születését és mentő uralmát. Egyike a legszebb messiási helyeknek. 13—23 csupa fenyegetés az ellenséges népek egész sorával szemben, melyet 24—27-ben egy isteni ítélet megjövendölése követ. Ez az ítélet minden világi hatalmat összetör, de nyomában jön az üdv uralma minden nép felett, úgy, hogy halál sem léssen többé. 28—35 a Jeruzsálem ostroma körüli mozzanatokat dolgozza fel, míg 36—39-ben részben összefoglalás, részben átmenet van a könyv második feléhez.

Míg a könyv első felén főleg a fenyegetés és ítélet hangja uralkodik, második felét a vigasztalások könyvének szokták nevezni. Három mozzanat fonódik itt egybe: 1. Térjetekek meg, mert Isten megváltotta népét a fogságból! 40—48. fejezet. 2. Hígyjetekek abban, akit megígért az Úr, mert általa jön a bűnök bocsánata! 49—58. fejezet. 3. Szenteljetekek egészen oda magatokat, hogy az új Jeruzsálem, az új ég és új föld megvalósulhasson! 59—66. fejezet. Tehát a teljes bibliai ügyrend tárul fel előttünk: megváltás, kiengesztelődés, megdicsőülés. Ha ezt a kort nézzük, amelyben most élünk, úgy azt kell mondanunk, hogy a három

közül a középső a legfontosabb. A 49—58. fejezet hozza az Isten szenvedő szolgájáról szóló megkapó részeket, azt az 53. fejezetet, melyet a Cselekedetek könyve elmondása szerint a szerezsen komornik sem érthetett, ha csak valaki meg nem magyarázza. De azért ne gondoljuk, hogy Ézsaiás csak azt a Messiást ismerte, akinek ábrázata nem vala kívánatos, mert a mi bűnünket s a büntetését magára vette! Könyvéből kiragyog annak a képe is, Aki legszebb az emberek fiai között. Épp ezért!

Ézsaiás könyvének olvasását nem is a szenvedő Messiásról szóló részek nehezítik meg, hanem a jövődölések. Mint egymás mögött megállapíthatatlan távolságban felvonuló hegláncolatok sötétlenek, illetőleg csillognak ezek a jövődölések — egymásra halmozva. Akkor még minden a jövőben volt s így a Messiás első eljövételével kapcsolatos ígéretek a második eljövettel kapcsolatos eseményekkel összeszőődtek. Ma azonban az első eljövétel után s a második előtt állunk. Ha ezt tekintetbe vesszük, megnyerjük a kellő szempontot. De a higgadt és körültekintő bibliaolvasó még többet is észrevesz. Azt, hogy nincs e könyvvel magára hagyva. — Ézsaiás könyvének legjobb kiegészítője és a bonyolult részek legjobb felderítője a Jelenések könyve.

Lám, Ézsaiás könyve az újtestamentum egész kupoláját átövezil Olyan, mint egy szívárvány, melynek kiinduló pillére mindjárt Máté elején, a Messiás születésén fekszik; a vége pedig a Jelenések könyvének utolsó lapjain pihen: az új ég, új föld és új Jeruzsálem aranyvárosán. Látod-e, hogy ezzel harmadszor is kivívja magának Ézsaiás „az ótestamentom evangelistája” fényes nevét. G. A.

Mély barázdák.

— Kröker Jakab. —

Hogyha szíveden a Mester
Végig mély barázdát szántott,
Hidd, hogy a nehéz kereszttel
Gazdagabban is megáldott.

Fájdalomtól tépett földbe
Hinti el nemes vetésit,
Amit gondos kézzel föld be,
Öntöz, ápol, míg elkészít.

S a növény, mit gonddal ápolt,
Mély gyökért ereszt a földbe,
Majd kihajt és hoz virágot,
S gazdagon terem gyümölcse.

Igy a titkot majd megérted,
Könny s a bú nem volt hiába,
Bánat, mely legjobban éget,
Legtöbb áldást rejt magába.

Ford.: Vargha Gyuláné.

A hol a ti kincsetek...

Évekkel ezelőtt egy házban laktam N. úrral, kiről ismerősei, sőt a lelkész úr is igen jó véleményel voltak. Szorgalmasan ellátogatott a templomba, egyházát tőle telhetőleg hiven szolgált. Testvéreinek árvái ugyan azt beszélték róla, hogy becsapta őket, mikor az örökségen osztoztak. Haragudtak is reá. Egy ragyogó vasárnap reggel, mikor a harangok templomba hivogattak, N. úr lakásából nagy kiabálás hallatszott. Egy adósával veszekedett, ki nem tudott uzsorakamatot fizetni. N. úr hangja kemény és kérlelhetetlen volt, az adósé könyörgő. Hogy a tárgyalás mivel végződött, elárulta az adós kétségbeesett arca. — Fél óra múlva N. úr a templomban volt és végighallgatta az ígét: „Ahol a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is”. Kereste ő az igazságot, de nem az Urtól valót, nem azt, mely megvizsgálja és megítéli

az ő szívének álnokságát is, hanem a maga igazságát mindenben. Ezért nem is volt soha békessége. — Legutóbb egyik rokonával közösen vásárolt villateltet a Balaton partján, nemsokára megkezdték az építkezést, majd a határvonalon kőfalat húzatott a rokon. N. úr szorgalmasan nézegette az építkezést, közben méregette a saját telkét. Egyszer csak kétségbeesetten rohant át rokonához, azzal a váddal, hogy az az ő telkéből két centimétert elvett. Ez oly borzasztó kár, — mondta — mely őt még a sírjában sem hagyja nyugodni. A rokon komoly hívő ember volt, — tudta, hogy a mérés igazságos volt, a határvonalat jó helyen húzták, — kimondhatatlan szánalmat érzett szegény N. úr iránt. N.-et annyira lesújtotta ez a képzelte kár, hogy sem éjjele, sem nappala nem volt. Még egy-két évvel ezelőtt erőteljes férfi volt, ma roncsa önmagának. Testileg, lelkileg összetörte őt a gazdagság utáni vágy és az önigazság keresése. Egész élete úgy telt el, hogy senkinek nem volt áldására.

Testvérem, állj meg egy percre, vizsgálj meg a szívedet, vajjon te mit keresel mindenek felett? A felülről való igazságot, mely megmutatja a te szíved álnokságát, de egyúttal a szabadulás útját, Jézust, az ő nagy szeretetét, vagy a magad igazságát keresed? Ez utóbbi csak a pokol felé nyitja meg a kaput.

Isten szemei előtt.

Engels nürnbergi lelkészről írja Buddeberg Ernő, aki segédlelkésze volt:

„Engels lelkészre jellemző, hogy olyan ember volt, aki állandóan Isten jelenlétében élt. Bárhol látam is: a templomban, látogatók alkalmával, dolgozószobájá-

ban, étkezéseknél, titkos kamrájában, mindig Isten előtt állott. Gyermekkorában, a szó igaz értelmében mindig szülei szeme előtt élt. Ezek a hűséges szemek elkísérték és megőrizték őt diákévei alatt is. Megtérése abból állott, hogy Isten odavonta őt a Maga szemeinek a fénykörébe. Ebben a fényben élt élele végéig.

Mivel Isten szemei előtt élt, azért volt minden beszédében, minden cselekedetében olyan elővigyázatos. Nem hagyta el magát soha, nem ragadhatta el a vérmérséklete. Minden szó, amit kimondott, megállhatott Isten szent szemei előtt. Nem volt lényében semmi túlzás, semmi meggondolatlanosság, semmi bizonytalanság. Az Úr megvalósíthatta rajta ezt az ígését: „Szemeimmel tanácsollak téged.”

Aki Isten jelenlétében él, az „szüntelenül imádkozik”. Bárhol találkozott is az ember Engels lelkéssel, mindig az lehetett a benyomása, ez az ember bármikor imádkozhat. És ez egész természetes volt nála. Miként a gyermek az anya szemei előtt él, vidáman és gondtalanul és minden kétséges pillanatban reátekinthet az anyjára, így telt Engels lelkész Istenhez való viszonyában. Szívének ebből az állásfoglalásából származott az a szent csendesség és biztonság, amely mély hatást gyakorolt mindenkire, akivel találkozott. Milyen áldásos nevelőmunkát folytathatott így környezetében is! Önkénytelenül mindannyian odavonattattunk Isten szemei elé.”

Ami az Úrban végzünk, soha sincs hiába végezve, bármily csekélység is az. Legnagyobb dolgunk is kicsiségek Isten előtt. Az állandó feltekintés Istenre, az együgyű és Feléje irányított szem tesz nagygyá mindent.

KÜLMISSZIÓ

Egy az elsőők közül.

1610-ben történt. A marokkói szultán egyik tekintélyes hivatalnokának lányához egy hívő keresztyén rabszolganő került. A rabszolganő komoly magatartása mély benyomást tett úrnőjére, annyira, hogy a keresztyén hitben való kiköztetését kérte tőle. Nemsokára ő is megtalálta a békét és életet Krisztusban, s erről nyilvánosan is beszélt, bár tudta, hogy az Izlammal való szakítás halálbüntetést von maga után. Atyja és a rokonok hiába próbálták hitében megingatni. Sem jó szóval, sem káromlással, sem pedig az elkerülhetetlen büntetés ijesztő ecsetelésével nem csökkenthették Krisztusa iránti szeretetét. Sőt mindez annál szorosabban fűzte Megváltójához.

Mikor a szultán minderről értesült, maga elé hívatta, s megkérdezte, hogy tényleg keresztyénné lett-e. Igennel válaszolt s hozzátette, hogy Isten segítségével mindvégig keresztyén akar maradni. A határozott felelet nagyon komolyan érintette a szultánt, de mégis megkísérelte, hogy a halálbüntetés kilátásba helyezésével elrettentse őt. „A haláltól nem félek, — felelte ő — sőt örömmel szenvedem azt el az én Uram Jézusomért. Hiába eszelné ki a világ összes hóhérja a legrémesebb kínzásokat, semmivel sem tudnának elszakítani Tőle!” — Erre átadták a bírónak, aki kimondta reá a halálos ítéletet. A szultán most újból kísérleteket tett. Nagy ígéretek mellett a legelőkelőbb férfit kínálta férjül néki. De hiába. Örömsugárzó arccal mondotta: „Ez az egész világ igen szegény ahhoz, hogy számomra

Krisztust, egyetlen vigaszomat és reményemet pótolni tudná. Egy boldog halál sokkal kívánatosabb nekem, mint egy áldatlan házasság. Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy a mohammedán hit merő csalás, s tiszta szívemből óhajtom elveszteni életemet azért, Aki érettem meghalt a kereszten.”

Nem maradt más hátra, mint hogy a halálos ítéletet végrehajtsák rajta. Minden félelem nélkül hajtotta fejét a bárd alá. Azóta hitvalló példáját többen is követték s nem egy mohammedán nő pecsételte vére hullásával az Ur Jézus iránt való szeretetét.

A tilalom megszegése.

Egy afrikai törzsnél az a szigorú törvény volt, hogy a törzs tagjainak, mielőtt felnőtt korba értek, nem volt szabad sírniuk. Bármily csapás, nyomor, vagy szomorúság érte őket, mindent spártai nyugalommal kellett fogadniuk. A szigorú törvényt egy nap mégis áthágták. Történt pedig ez a következő módon.

Valami keresztyén tanító vetődött közéjük, aki beszélt nekik a Megváltóról, hogy mennyi jót tett Ő az emberekért, hogy még a bűneikért járó büntetést is magára vette. Elmondta nekik, mint árulták el barátai és mint vitték az emberek őt gonosztevők módjára gúnyolva, leköpdösve a vesztőhelyre. Amint azután tovább beszélt arról, hogy ez a Megváltó, akit a bűnösök ma is megvetnek, őket, a pogányokat is szereti és minden gonoszságuk ellenére is üdvözítheti, ekkor megindult az ő kemény szívük is s fekete arcukon végig peregtek a régóta eltiltott könnyek. S mily sok hasznuk lett e könnyekből! Mérhetetlenül több, mint abból, hogy nem sírtak.

Tudakozzátok az Irásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Aug. 1. Jak. 2: 14—26. Ef. 3: 8—13. Istennek bölcsesége oly nagy és oly sokoldalú, hogy azt a maga teljességében megérteni nemcsak a mi emberi elménk, hanem még a mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok sem tudják. Ebből a sokféle bölcseségből egy-egy még elrejtett tiltkot hoz Isten a maga idejében napfényre, kinyilatkoztatván azt az Ő kiválasztottjainak. Így tudatta Pál apostollal azt a tiltkot, hogy az Ő üdvözítő kegyelme nemcsak a zsidók, hanem a pogányok számára is készen van, hogy ők is részesei lehetnek a Krisztus Jézus által megszerzett váltságnak.

Aug. 2. Jak. 3: 1—12. Ef. 3: 14—21. Pál apostol az Úr által reá bízott nagy missziói munkát avval kezdi, hogy imádkozik és imádkozni tanítja azokat is, akik reá vannak bízva, s akiket már elvezethetett a Krisztus ismeretére. Nem külső javakat kér lelki gyermekei számára, hanem a legbelsőbb ajándékok, Isten Lelkének hatalmas munkáját a belső emberben, hogy növekedhessenek hitben és szeretetben, mindig jobban megismervén Krisztust és az Ő szeretetét, mint egyetlen forrást, melyből az emberi szeretet táplálkozhatik. S nem hiányozhatik ebből az imádságból a hálaadás és Isten dicsérete sem, amelyek egyetlen imádságból sem volna szabad hiányozniok. Csak aki teljes szívéből hálát tud adni, s tudja Istent dicsérni, annak a kéréseit hallgathatja meg az Úr.

Aug. 3. Jak. 3: 13—18. Jer. 7: 1—11. Isten előtt semmi sem olyan útálatos, mint kenetteljes, ájtatos beszédek, amelyek üres, szeretetlen, hitetlen életet takarnak. S mégis az emberek nem elégsznek meg avval, hogy embertársaikat igyekezzenek megcsalni képmutatásukkal, hanem azt hiszik, hogy még Isten is megcsalhatják. Sokan vannak, akik eljárnak a templomba, más vallásos szertartásokat is végeznek, sőt talán még a bibliai kifejezésekkel tarkított beszédet, az úgynevezett kanaáni nyelvet is megtanulják, s ha életöket megvizsgálják, látják, hogy az telve van szeretetlenséggel, önzéssel, hazugsággal és egyéb bűnökkel. Oh milyen szomorú látvány emberek előtt is, de mennyivel inkább a mindenedet tudó, szent Isten előtt!

Aug. 4. Luk. 19: 41—48. I. Kor. 12: 1—11. Máté 23: 34—39. Csel. 20: 17—38. A Szent-Léleknek legelső és legfőbb munkája, hogy Jézust ismertesse meg az emberi lélekkel, s Őt dicsőítse meg előtte. A Jézust már elfogadott lélek megkapja a

maga kegyelmi ajándékait s a maga szolgálátát. Ugy-e bár még egy egyszerű földi házban is különböző feladatok vannak, más a családfő feladata, más a háziasszonyé, más a szakácsnőé, vagy a kertészé? Mennyivel inkább így van ez Isten nagy háztartásában! S mily boldog lehet mindenki, aki megkapja a maga helyét és szolgálátát, bármily jelentéktelennek lássék is az. Ha hűségesen betölti, hozzájárul az egész munka előhaladásához.

Aug. 5. Zsolt. 114. Ef. 4: 1—10. Az egység az igazi egyháznak legfőbb ismerető jele. Azért nem lehet egyetlen igazi egyháznak nevezni egyik földi egyházat sem. Az igazi egyház ez idő szerint földi alakulatban láthatatlan. Tagjai mindazok, bármily földi egyházhoz tartozzanak is, akiket Isten Szent Lelke hívott el, s akik ennek a hívásnak engedve, hit által egyesültek Krisztussal s megnyerték így a Lélek keresztségét, az elpecsételtetést, amey által Isten gyermekeivé avattattak. A Krisztussal egyesült lelkek egymással is egyesíve vannak a Lélek által s képezik így az egyetlen, igazi, de ez idő szerint láthatatlan egyházat.

Aug. 6. Zsolt. 4. Ef. 4: 11—24. Krisztus testének, az egyháznak, amelyet a Szentírás több helyen templomnak is nevez, növekednie, épülnie kell. De hogy ez megtörténhessék, az egyes tagoknak is növekedniök, épülnök kell. A régi életet teljesen le kell vetközni, az újat teljesen felöllözni. Ez nem megy végbe egy csapásra, ide neveltetés kell. A nevelő munkát Isten Szent Lelke végzi el, de mint ahogy a földi nevelők munkája is csak úgy lehet eredményes, ha engedelmes gyermekekre találunk, úgy a Lélek sem végezheti rajtunk nevelő munkáját, ha nem vagyunk engedelmesek.

Aug. 7. Jak. 4: 11—17. Ef. 4: 25—32. Imé, nehány fontos szabály és parancsolat, melyet Istennek nevelő Lelke szab azok elé, akiket munkálkodni akar. Isten a maga gyermekeit igazaknak, őszintéknek, szelideknek, megbocsátóknak, becsületeseknek, tisztáknak, jóságosaknak, irgalmasaknak akarja látni. Ezek a tulajdonságok mind hozzátartoznak az új ember öltözetéhez. Azért kívánja meg a Lélek, hogy az ellenkező tulajdonságokat, a régi bűnöket, hazugságot, haragot, lopást, tisztátalan beszédeket, mérgességet leveleközzük, mert ezekkel megzsomorítjuk Őt s lehetetlenné tesszük munkáját a lelkünkön.

Aug. 8. Jak. 5: 1—11. Ef. 5: 1—8. Egy keresztyén erényre különösképen is rámutat az apostol, mint minden más keresztyén erény foglalatjára, és ez a szeretet. Aki szereti Istent, az nem fogja megszo. moritani bűneivel, s aki szereti felebarátját, az mindenben annak javát keresi. De egy bűnre is különösképen rámutat, mint olyanra, amely leginkább szeret a sötétségben bujkálni s legnagyobb ellensége a világosságnak, és ez a paráznaság. Ez a bűn sokféle formában megrontja az emberi lelket, s megakadályozza, hogy úgy járjon, mint világosságnak gyermeke. Pedig erre va-
gyunk elhíva.

Aug. 9. Jak. 5: 12—20. Ef. 5: 9—20. Aki a világosságban jár, annak az élete jó gyümölcsöket hoz. A belső lelki élet kifelé is mutatkozik. Az ilyen ember szakít nemcsak a bűnökkel, hanem azokkal a társaságokkal is, amelyek őt bűnre csábíthatnák, s keresi azoknak a társaságát, akikkel együtt dicsérheti az Urat és szolgálhat Öneki. Isten gyermekének nem az az óhajátása, hogy minél gazdagabb legyen földi javakban, hanem az, hogy minél több lelki kincset nyerjen, s megteljesedjék Istennek szent Lelkével.

Aug. 10. Ján. 13: 12—17. Dán. 9: 15—18. Dániel imádsága mintaimádság lehetne sok magyar számára is. Mennyire általános a magyarok közt az a felfogás, hogy a mi mostani szomorú helyzetünk teljesen a mások bűne, nekünk abban semmi részünk sincs. Ezért is jön meg olyan nehezen a várt fordulat, még az imádkozások dacára is. Ha egyszer a magyar nép igazi bűnbánatra jutna, ha meglátná, hogy saját sok bűnével vonta magára az igazságos Isten sújtó kezét, s ez alatt megalázkodva így fordulna Istenhez, akkor egész bizonyosan kegyelmet nyerne s fölemeltetnék a mostani elesettségéből. Isten gyermekeinek, akik ezt látják, a feladata, hogy a népet ennek a meglátására vezessék, imádsággal, igehirdetéssel, bizonyosgáttal.

Aug. 11. Luk. 18: 9—14. I. Kor. 15: 1—10. Luk. 7: 36—50. Róm. 8: 33—39. Milyen nagy bizonyossága van Pál apostolnak afelől, hogy őt semmi el nem szakíthatja Krisztustól. Nem fél sem testi szenvedésektől, sem az emberek ítéletétől, nem fél még a haláltól sem, mert tudja, hogy mindezek nem árthatnak neki, mert nem távolabb, hanem közelebb viszik Krisztushoz. Krisztus vagy vonz, vagy taszít bennünket. Pedig Ő nem változik, Ő mindig ugyanaz, hanem a mi lelkünk állapotától függ, hogy az embereknek melyik csoportjához tartozunk.

Aug. 12. Zsolt. 115. Ef. 5: 21—33. Pál

apostol Krisztusnak és az egyháznak egymáshoz való viszonyát, a férj és feleség egymáshoz való viszonyával hasonlíttja össze. Ez egyrészt földi képből állítva élénk, érthetőbbé teszi azt a lelki viszonyt mely Krisztus és az egyház közt van, másrészt pedig ehhez a szent viszonyhoz való összehasonlítás által a szentségnek bélyegét nyomja a földi házasságra, s azt is igazi lelki viszonyrá emeli. Mennyi boldogtalan házasságot lehetne elkerülni, s mennyi boldogot létrehozni, ha az emberek a házasságot is bibliai szempontból tekintenek?

Aug. 13. Ján. 13: 31—35. Ef. 6: 1—9. Pálnak figyelme kiterjed a házasságon kívül az emberek más földi összeköttetéseire is. Szavain keresztül Isten Lelke rávilágít arra a fontos kérdésre is, hogy mivel tartoznak a gyermekek a szülőknek és viszont, és hogy mivel tartoznak egymásnak urak és szolgák. A mai modern világfelfogás ezeket az összeköttetéseket is teljesen felforgatta és megmértelyezte s mérhetetlen boldogtalanságot vitt be ezáltal a család életébe s az együtt élő háznép életébe. Ideje volna itt is visszatérni a bibliai alapra s elővenni a bibliát, s összegyűjtve a háznépet, odaállítani általa a középpontba Krisztust, hogy Ő legyen a vezető s az első mindenkiben.

Aug. 14. Ján. 15: 1—8. Ef. 6: 10—24. A jó katonának, aki az ellenségben győzni akar, fegyverzetre van szüksége. Krisztus katonájának is, ha győzni akar a kísértőn, az ördögön s egész hatalmas hadseregén, föl kell fegyverkeznie. Isten ígéje világosan élénk tárja a fegyverzet egyes részeit, csak hajlandóknak kell lennünk, hogy felöltözzük őket. A fegyverzet mind olyan, amely védelmül szolgál az ellenség támadásaival szemben, s csak egy van közte, amely támadó fegyver, és ez az Isten ígéje. Mi más fegyverrel nem győzhetjük meg az ellenséget. De ha a többi fegyverzetbe felöltözve, ezt az egyet hűségesen forgatjuk, győzni fogunk.

Aug. 15. Ján. 15: 9—17. Fil. 1: 1—11. Pál jól tudja, hogy bár ő engedelmes és készséges eszköz Isten kezében, azért a munkát nem ő, hanem az Úr végzi a lelkében. Ő kezdette el, Ő is fogja bevégezni. Ő általa növekszik az emberi lelkében az ismeret és a szeretet. Ő teremti meg bennök az igazságnak gyümölcseit. Lássuk meg ma is Istennek egy-egy hű szolgájában, aki bennünket előbbre akar vezetni az igazság megismerésében és követésében, az Úrnak Lelkét és munkáját, melyet általa végeztet s vessük alá magunkat ennek a nevelő munkának. Vargha Gyuláné.